

ZONBI EHIZTARIAK

Kontuz,
zonbiak aurrean!

JOHN KLOEPFER
ILUSTRAZIOAK
STEVE WOLFHARD

desclée

Zack Clarke kamionetaren atzeko aldean zutitu zen. Artean bihotza azeleratuta zeukan ihesaldiagatik. Argi halogenoak burrunba egiten ari ziren sabaian, lurpeko bunkerraren iluntasun keinukarian barrena zihoazela.

Zonbien izurritea bezperan hasi zen, afalorduan, gutxi gorabehera, eta ordu gutxian, herrialde osoan zehar hedatu zen.

Kamioneta une hartan Tucsoneko Aireko Indarren Basera sartzen ari zen. Zoe, Zacken arreba, zontzia zen; Ricek, Zacken lagun minak, bere burua zonbien arloko aditutzat zuen, eta zonbi birusaren antidotoa aurkitu zuen; Greg Bansal-Jones, eskolako mutikorik harroputz eta beldurgarriena, kakati eta negarti huts bihurtu zen bere zonbi esperientzia laburraren ondoren, eta tematuta

zegoen ez zela Greg esaten; eta Madison Miller, Romero Eskolako neskarik arrakastatsuen, taldeak bizirauteko zuen itxaropen bakarra zen.

Gregez Zoe zonbiarengandik ahal beste urruntzen saiatzen ari zen, eta bitartean, Zacken arreba lasai-lasai zegoen, Ricek ordubete inguru lehenago eman zion Ginkgo biloba dosiari esker.

—Aizu, motel! —kexatu zen Gregez—. Askatuko nauzu behingoz?

—Isilik geratzen bazara bakarrik —Zackek suitzar labana bat atera zuen motxilako poltsikotik eta Gregezen eskumuturretako zinta moztu zuen. Astakilo ohiak ahoko kremailera ixten zuen keinua egin zuen, eta ondoren, giltza irudikatu bat bota zuen.

“Sinestezina da lehen tipo honek ikaratu egiten ninduela pentsatzea”, pentsatu zuen Zackek, eta kamionetaren barrura begiratu zuen. Madisonek hankan zuen haginkada biltzen zuen benda odolez blai zegoen. Hozkada Greg zonbiaren oparitxoa izan zen. Rice gidariaren alboko eserlekuan eserita zegoen, Madisonen txakurtxoa altzoan zeramala. Izpitxok aurreko hankak aginte-mahaiaren gainean bermatuta zeuzkan, eta aldi batez zonbi izan ondoren berriro bizirik zegoela-eta pozik zirudien.

—Zer moduz duzu hanka? —galdetu zion Zackek Madisoni.

—Ondo, uste dut —esan zuen—. Baina Greg txikitu egingo dut.

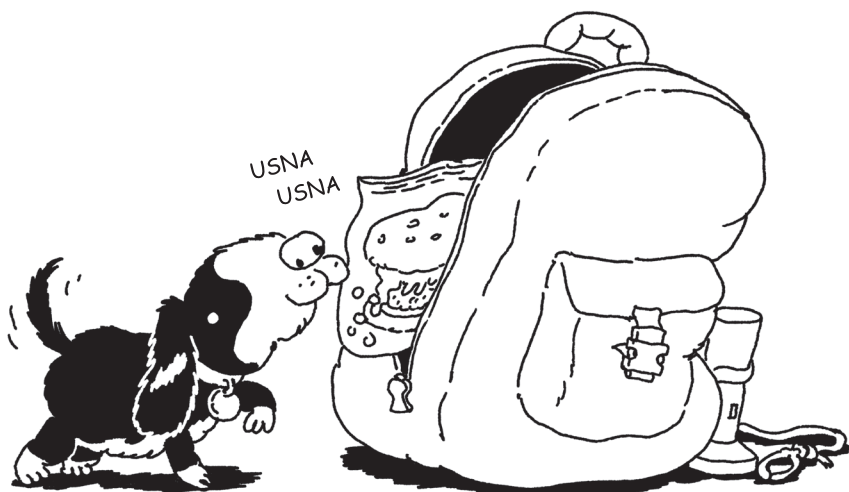
—Gregez txikituko duzula esan nahiko duzu, ezta?

—Bai, beno, berdin dio.

—A... —esan zuen Ricek—. Greg izan edo Gregez izan, hor dago koska.

—Itxi ahoa, mukitsu —esan zion Madisonek gogorik gabe—. Ez da inor ari zurekin hitz egiten.

Orduan, Izpitzok Riceren motxilari bultza egin zion muturraz, eta barruan zeuden espezimen nazkagarriak usnatu zituen. Zackek goragalea sentitu zuen motxilan

zegoen BurgerTxitxaren haragi taupakari eta kutsatuari buruz pentsatu zuenean.

Txakurra gosez zaunka eta ulu egiten hasi zen.

—Aizu, Madison, astiroago —esan zion Zackek leihatilaren bestaldetik. Orduan, kamioneta pixkanaka motelduz joan zen, eta azkenean, gelditu egin zen.

Eskuinean, tunela areto handi batera iristen zen, eta zamalanetako kai batek aretoa bi mailatan bereizten zuen. Zementuzko horma garaien azpian upel hori bioarriskutsu mordoa zegoen lerrokatuta. Gelako lurzorua erdian zegoen lauki formako metalezko sareta zonbi zikinkeria gorri eta lodiz bustita zegoen. Odol koloreko orbanak *j* letraren forma zuen. Lokatz arrasto gorrixkaren inguruan lorratz irregularrak zeuden, zonbi batzuk herrestatu eta zutitu izan balira bezala.

Toki osoari gaixotasunaren kirats jasangaitza zerion, eta Zackek sudurra hatzekin itxi behar izan zuen. Tucsonen zerbait ustelduta zegoen, zalantzarik gabe.

—Aizu! —egin zuen intziri bat-batean Gregezek. Zacki zangosagarretik heldu zion, eta Zackek burua biratu zuen.

Soldadu zonbi bat kamionetaren atzeko aldean zintzilik zegoen, eta eskalatzen saiatzen ari zen.

Soldadu zonbiak bere zonbi ahoa zabalduta zeukan, eta adurrezko sare bat zuen. Orro eta marmar egiten zuen, mingain amorratua bihurrituz.

—Madison, zapaldu kamionetarekin! —agindu zion Zackek.

Une hartan, beste bi soldadu zonbi kamionetaren aldeetatik trakeski eskalatuz igo ziren zamaketa plataformara, Zacken, Gregezen eta Zoe zonbiaren parera, alegia. Gorputz-adarrak ezinezko angelutan bihurrituta zeuzkaten, zapaldutako armiarmak balira bezala.

Kamionetak ziztu bizian jarraitu zuen aurrerantz.

—Zack! —deitu zion Ricek ibilgailuaren barruko aldetik, eta metalezko palanka pasatu zion—. Erabili hau!

Zackek burdinazko barra soldadu zonbiari jaurti zion, eta bere begi-zulo hutsen artean jo zuen. Atzeko atea ireki egin zen, eta *plausta!* begirik gabeko piztia eroa tunelaren lurrera erori zen.

—*Grrrrrrrrr!* –egin zuten orro beste bi zonbiek.

Zackek, kamionetaren atzeko aldean, ingurua erotuta bezala haztatu zuen beste arma baten bila, eta batearen zurezko heldulekua aurkitu zuen.

Atzeko plataformaren bestaldean, zonbi bat belaun dislokatuen gainean lau hankatan ibiliz Gregezengana hurbiltzen ari zen. Harroputz ohi izutua atzeko atearen ondoan babestu zen, besoak tiranosaurio bat balitz bezala jarritz.

Baina Zackek beste arazo batzuk zituen.

Beste zonbiak, arnasestuka, behaztopa egin zuen, eta Zacken gainera erori zen. Begien itxi-ireki batean, Zackek batea horizontalean jarri zuen, eta belarriak taupaka zeuzkala, zonbiari bultza egin zion, gainetik kentzeko ahaleginetan. Psikopata infektatuak kokotsa konkor nazkagarritz beteta zeukan, eta bere ezpain handituen alboetatik flema hori-berdea zerion. Hilotz maniakoak marmar egin zuen, eta Zackek sentitu zuen bere sorbaldak ezin zuela gehiago.

Zonbiaren masaileko konkor infektatu bat ireki egin zen, eta infekzio tanta batzuk Zacken ahoaren ertzera erori ziren.

—Hau nazka!

Zackek bere indar guztiekin bultza egin zion, eta adurra zeriola zegoen piztia atzeraka mugitu zen zabuka, oreka galtzear zegoela. Zack zutitu egin zen, eta bateari tinko heldu zion, kolpea jotzeko prest.

Bat-batean, Madisonek bere indar guztiekin garrasi egin zuen, eta kamioneta tupustean gelditu geratu zen.

Zack atzerantz hegan atera zen, eta buruaz kamionetaren atzealdeko plataforma jo zuen.

—Arraioa, Madison!
—oihukatu zion Ricek kabinaren barruan—. Zergatik gelditu duzu kamioneta?

